

faa efter 3 Aars Tjeneste et Lønningstillæg paa 50 Kr. og efter 10 Aars Tjeneste et yderligere Tillæg paa 100 Kroner. Der har nu været rejst det Spørgsmaal, hvorledes dette Tillæg skulde beregnes for dem, der ere ansatte ved Vinterskolen, og som altsaa ikke fungere det hele Aar, men jeg vil sige omtrent det halve Aar, om dette Udtryk „efter 3 Aars Tjeneste“ skulde betyde ikke Tjeneste i Løbet af 3 Aar, men betyde 3 Aars fulde Tjeneste, saaledes at de i det nævnte Tilfælde først fik Tillæget efter 6 Aars Tjeneste. Saaledes er Reglen nu efter Loven af 1856, men jeg bør tilføje efter en udtrykkelig Udtalelse i denne Lov, som ikke findes her. Efter hele den Sammenhæng, hvori Udtrykket forekommer her, nemlig hele Sammenhængen med Bestemmelserne om Lærerinderne ved Pogeskolen og Biskolen og efter den Maade, hvorpaa Begyndelseslønnen fra Kommunen maa beregnes, nemlig selvfølgelig for Kalenderaaret, antager jeg det i Virkeligheden for ganske klart, at det nævnte Udtryk betyder Tjeneste i Løbet af 3 Aar og ikke i Løbet af 6 Aar. Jeg udtaler dette, fordi jeg fra min Side paa Grund af den formelle Omstændighed, at der ikke skulde eller maaske kunde stilles Forslag om andet end Uoverensstemmelserne mellem Tingene, ikke har kunnet komme ind derpaa. Det kunde jo let, hvis det behøvedes, være gjort end yderligere klart ved en ganske lille Redaktionsændring: Tjeneste i 3 Aar.

Blandt de 8 Punkter, hvor der var Uoverensstemmelse mellem det af Tingene tidligere vedtagne, er der jo en Del, med Hensyn til hvilke vi foreslaa Landstinget at gaa over til den Affattelse og til det Indhold, Folketinget havde givet Forslaget. Af disse Punkter ere de 4 i og for sig lidet væsentlige. Jeg skal blot nævne dem, jeg behøver ikke at dvæle udførligere derved. Der er da først § 16, hvor det indstilles, at Landstinget skal lade de Ord udgaa „og vedkommende Stiftstidende“; de angaa Offentliggørelsen af det ledige Embede. Der kan naturligvis ikke lægges nogen synderlig Vægt paa dette, og naar det fra Folketingets Side har været fastholdt, at disse Ord skulle udgaa, er der formentlig ikke nogen Grund for Landstinget til at holde paa dem. — Noget mere Betydning til lægger jeg det andet Punkt, hvor vi ogsaa indstillede at gaa over til Folketingets Affattelse. Det gaar ud paa, at der af § 17 skal udgaa Bestemmelsen om teologiske Kandidaters og Kandidater med Skoleem-

bedseksamens Adgang til at staa lige med dem, som have Seminaristeksamen. Naar disse Kandidater tage en vis Tillægs-eksamen, som giver dem ganske den samme Kvalifikation som dem, der have bestaaet den egentlige Skolelærereksamen, finder jeg det i og for sig ganske naturligt, at man giver dem lige Adgang og tildeler dem denne Ret, som de ogsaa have efter den gældende Lov. Jeg finder heller ikke, at Bestemmelsen om, at disse Ord skulle udgaa, er i Overensstemmelse med hele den Tendens, som nu i en lang Aarrække har været fulgt med Rigsdagens fulde Billigelse og med dens Tilslutning, og som gaar ud paa, at man overhovedet ikke saaledes skal afslutte en Mands Livsbane, ikke saaledes skal fastslaa, at han ikke kan skifte Bane, men maa blive i den samme Baas, han en Gang har valgt. Det har man søgt at naa ved at stille forskellige Eksamener i Klasse med hinanden, saaledes, at der blot skulde tages en Tillægs-eksamen, og intet er i og for sig naturligere. Men der har dog ikke været nogen særlig Vanskelighed ved at gaa ind paa dette Punkt og stryge disse Ord, da dette Punkt af det ærede Ting er blevet fastholdt med særligt Hensyn til et Andragende, der er kommet fra Danmarks Lærerforening, og fordi der er en Slutningsbestemmelse i samme Paragraf, som giver Ministeren Beføjelse til under særlige Forhold at give andre end dem, der fyldestgøre de Betingelser, Loven ellers sætter, Adgang til at søge disse Embeder. — Saa er der to Bestemmelser i Lovens § 21, hvor vi have ment at burde indstille til Landstinget at gaa over til den Affattelse, Folketinget havde vedtaget; de angaa Spørgsmaalet om, hvor langt Kommunernes Pligt til at udrede Begyndelsesløningerne til Lærerne skulde strækkes under visse særegne Forhold. Bestemmelserne, som der ere forelagte af Regeringen og vedtagne af Landstinget, værnede ikke Kommunerne i saa høj Grad som de af Folketinget vedtagne, men Landstinget har altid med Hensyn til disse to Punkter fastholdt, at Kommunerne heller ikke havde noget billigt Krav paa at værnes i den Grad, som de to Bestemmelser, der ere vedtagne af Folketinget, tilsigtede. Men i Betragtning af, at der i dette Lovforslag er taget et saa stort Hensyn, hvad der i det hele taget er naturligt, til, at Kommunernes Udredelse til Lærerløninger ikke skal blive overvældende for dem — hvad den ikke kan blive — saa have vi ment, at vi ogsaa paa dette Punkt ganske naturlig